

Phần 6

Chương 16

Thời điểm Diệp Trì đến Trấn Viễn Hầu phủ, Phong Cẩm Thành đang viết chữ lớn, thấy hấn, đầu cũng không ngẩng lên, khoát tay một cái nói: “Người ngồi đi, chờ ta viết xong chữ này đã.”

Tuy nói trong mấy người bọn hấn, Cẩm Thành được xem là nhân vật phong nhã hiếm thấy, nhưng cũng ít khi nào hào hứng như vậy, có đôi khi ngấm lại, trong lòng Diệp Trì rất áy náy, những cửa hàng mua bán bên ngoài nói là của bốn anh em nhà bọn họ, hấn và Hồ Quân Tả Hoành, cả tay đều không đưa qua, đều là Cẩm Thành một tay quản lý, mấy người bọn hấn chỉ toàn chờ chia tiền.

Nhưng tục ngữ lại nói thật là hay, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, Cẩm Thành so với mấy người bọn hấn là một người có thể làm đại sự, đây là lời nói trong miệng của lão gia tử nhà hấn, nhưng còn có nửa câu sau, đáng tiếc lại không dùng ở chính đạo.

Ngược lại hôm nay Cẩm Thành lại rất có phong phạm đạo mạo, Diệp Trì có phần tò mò đi đến gần liếc mắt nhìn, thật ra là viết hai chữ, Thanh Thành, chữ đẹp.

Chữ viết vừa mạnh mẽ vừa mềm mại, rất có kết cấu, nếu thật ngày nào đó nghèo túng, chỉ bằng bút pháp này cũng không lo ăn mặc, chỉ có điều đang yên đang lành viết hai chữ này là có ý gì, chẳng lẽ lại cân nhắc muốn mở ra mua bán, nhưng mua bán cái gì lại cần dùng đến bảng hiệu như vậy.

Diệp Trì nhìn trái nhìn phải một chút, nghiên cứu cả buổi vẫn không nghiên cứu ra được, dứt khoát trực tiếp hỏi: “Đây là bảng hiệu mua bán cái gì, sao thấy quái dị như vậy.”

Phong Cẩm Thành để bút xuống: “Cái gì mà mua bán, là tấm biển của viện ta ở, người thấy có đẹp không?”

Diệp Trì gãi gãi đầu, từ cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài quan sát gât đầu nói: “Viện này của người ngoại trừ từng bách thì không có gì hết,” lại liếc nhìn màu đen âm u, liền gât lia lịa mà sắc mặt đều không đổi, “Gọi Thanh Thành cũng thực hợp với tình hình.”

Phong Cẩm Thành đi theo ra bên ngoài nhìn một cái, chợt nhớ tới cái gì, trong lòng giật giật, cân nhắc chút nữa tìm người đến, ở cửa hông bên kia chuyển vài bụi trúc tới, tạm thời cứ như vậy, sau này sắp xếp thế nào, đợi nàng vào cửa rồi hãy nói.

Cẩm Thành bảo Tiểu Lục cất chữ vào, thời điểm sửa sang lại viện thì cùng nhau thay đổi, vừa quay đầu lại nhìn thấy Diệp Trì đang ngồi, hình dáng như

một bộ ngũ tích lục thú⁽¹⁾, không khỏi cười nói: “Hôm kia không phải nói nhìn trúng một nha đầu sao, đang nóng hầm hập mà, thế nào, nhanh như vậy đã ngán rồi.”

Diệp Trì nghe xong trừng mắt đứng dậy: “Cái gì mà ngán, đây chính là ta nhìn trúng nàng dâu, đang gặp trở ngại.” Nói xong lại thở dài nói: “Ta đây không phải đang lo sao, nha đầu kia khó nịnh nọt, cũng không biết tại sao ta lại đắc tội nàng, nàng vừa thấy ta, hận không thể trốn xa tám trượng, nói gì đến thân cận, hai mắt muốn nhìn nhiều một chút cũng không dễ dàng, ta chẳng phải muốn đối tốt với nàng sao, vậy mà cũng không được, nàng phòng ta như phòng cướp, ngày đó ở Nhạn Lai Lâu người cũng thấy rồi đó, ta đưa tặng đồ vật, không những không nhận, còn đánh Tiền chương quỹ nát như đầu dê, cứ như thế, lúc nào ta mới có thể ôm nàng dâu về.”

Phong Cẩm Thành vừa uống trà vào, nghe tới câu này liền phốc một cái toàn bộ phun ra: “Ta nói này Diệp Trì, người không phải là thật chứ!”

Diệp Trì nói: “Đương nhiên là thật sự, chuyện cưới vợ sao có thể đùa giỡn.”

Phong Cẩm Thành nhíu nhíu mày, thu lại vẻ bồn chồn, nghiêm túc nhìn hẳn sau nửa ngày mới nói: “Lời Tả Hoành nói ngày đó người còn nhớ rõ không, người không phải là đàn ông bình thường ở trên đường, nhìn trúng cô nương nhà ai, liền gọi bà mối đến cầu thân, đưa sính lễ đến là có thể lấy về nhà, Đại Yến ta từ lúc lập triều đến nay, toàn bộ chỉ có một nhà Thiết Mạo Tử Vương⁽²⁾ chính là nhà người, thêm cửa của nhà người cao như trời, đừng nói nàng là con gái nhà nghèo, ngay cả quý nữ thế gia vọng tộc ở kinh thành, muốn vào nhà người cũng phải hảo hảo nghĩ kỹ xem mình có đủ tư cách hay không, không nói trên đầu nhà người có có lão gia tử, Vương Phi, lão Vương Phi, trên đỉnh đầu còn có Thái hậu, Hoàng thượng, Định thân vương phủ đến đời người chỉ có một dòng độc đinh là người, người nghĩ muốn lấy ai là lấy sao.”

Diệp Trì ngược lại không để bụng: “Người và Tả Hoành chính là suy nghĩ quá nhiều, cả ngày lo lắng cái này lo lắng cái kia, sống cũng không có tư vị gì, vẫn là câu nói kia, Diệp Trì ta cưới vợ người khác có thể xen vào à, dù là cha ruột ta, cũng không thể xen vào, ta đã nhận định nàng, ta đây nói thật với người, chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền chui vào trong lòng ta, rút ra cũng không được, liền yêu thích nàng, vừa nghĩ tới có thể lấy nàng về nhà, liền hết sức cao hứng, đừng nói một ngày không gặp, chỉ cần một lúc không gặp, trong lòng đã sa sút rồi.”

Nói xong kéo Phong Cẩm Thành cản nhần nói: “Ca ca, người nói ta đây không phải bị bệnh rồi chứ!”

Phong Cẩm Thành liếc hẳn một cái: “Đúng là bị bệnh rồi, bệnh tương tư, thôi đi, người đã nói như vậy, ta khuyên người cũng vô dụng, đi một bước tính một bước, nhưng ta cũng nói cho người biết, Cẩm Phong vừa mới hỏi thăm người đó, bây giờ nghe thấy người đến đây, nói không chừng sẽ chạy tới đây liền cho coi.”

Đang nói chợt nghe bên ngoài một âm thanh lạnh lạnh cất lên: “Ban ngày ban mặt đóng cửa làm cái gì, không biết còn tưởng là trong phòng Nhị ca giàu tuyệt sắc giai nhân, người ta nhìn thấy sẽ sợ hãi đó.”

Phong Cẩm Thành và Diệp Trì buông tay, ý tứ kia, ta nói này, Diệp Trì có chút nhíu nhíu mày, Cẩm Phong là đường muội của Cẩm Thành, từ nhỏ được nuôi dưỡng trong Hầu phủ bên cạnh lão thái quân, Diệp Trì thường xuyên qua lại, thời gian dài liền quen biết lẫn nhau, tuy nói nam nữ có khác, nhưng khi đó còn nhỏ, Cẩm Phong lại thường tới tìm Cẩm Thành, sẽ thường đụng mặt nhau, có tránh cũng tránh không được.

Diệp Trì ngược lại không có gì, ngược lại Cẩm Phong vừa thấy hẳn liền quần quít hỏi đông hỏi tây, Diệp Trì đâu biết cách dỗ dành nàng, sau vì tránh nàng, dứt khoát không tới Hầu phủ nữa, gặp mặt Cẩm Thành cũng hẹn ở bên ngoài, hôm nay là vì trong lòng có chuyện, mới quên mất cái vụ này.

Dĩ nhiên muốn tránh đi đã chậm, rèm xóc lên, Phong Cẩm Phong đi đến, vừa vào nhìn thấy Diệp Trì mắt liền sáng lên, quy củ khẽ chào nói: “Trì ca ca mạnh khỏe.”

Diệp Trì cười giả tạo: “Ôi!!! Đây là Cẩm Phong muội muội sao, mới vài ngày không gặp đã thành đại cô nương rồi, ta đây suýt nữa không nhận ra đó.”

Lời này giả dối tới mức kẻ đàn cũng không lừa được, Phong Cẩm Thành nắm nắm đầm ho khan hai tiếng, bảo Tiểu Lục dâng trà, Diệp Trì vừa thấy Phong Cẩm Phong có ý muốn ngồi lâu, chân chừ một chút liền đứng lên nói với Cẩm Thành: “Ta chợt nhớ tới, còn có một chút việc gấp cần làm, trà này uống sau vậy, Cẩm Phong muội muội ngồi chơi nhé, ta đi trước.” Vứt lại câu nói xong liền chớp mắt với Phong Cẩm Thành, vén màn đi ra.

Khó khăn lắm mới chờ được hẳn, sao có thể để hẳn đi như vậy, cũng chẳng quan tâm tới Cẩm Thành, Phong Cẩm Phong liền đuổi theo, Phong Cẩm Thành nhìn hai người một trước một sau ra khỏi viện, không khỏi lắc đầu, duyên phận đúng là không thể nói gì được.

Tâm tư của Cẩm Phong, đừng nói bản thân hẳn, trên dưới Hầu phủ không ai không biết, trường bồi thúc bá bên trên hận không thể trèo lên Định thân vương phủ, làm gì có chuyện ngăn lại, trước kia bản thân hẳn cảm thấy, tính tình Cẩm Phong mặc dù có chút nhanh nhẹn, suy cho cùng thì từ nhỏ đi theo bên người lão thái quân, dáng vẻ tài hoa, so với tất cả các phủ đệ trong kinh cũng coi như đứng đầu, gả cho Diệp Trì cũng không làm bề mặt hẳn, nhưng ai có thể nghĩ đến Diệp Trì lại không nhìn trúng, thấy nàng liền chạy trốn.

Trước kia trốn lại trốn, nhưng tốt xấu gì thì trong lòng không có ai, còn có chút trông chờ, hôm nay... Nhớ tới lời Diệp Trì vừa nói kia, Phong Cẩm Thành nghĩ đợi Cẩm Phong quay lại sẽ khuyên nhủ, chuyện không thể được thì nên quay đầu lại càng sớm càng tốt, đừng để đến lúc đó làm trễ nải suốt đời, chợt nhớ tới hôn sự của mình, không thể không tin câu nói nhân duyên trời định.

Nói tới Diệp Trì, chỉ vài bước nữa sẽ nhanh chóng ra khỏi viện Cẩm Thành, nhưng đi chưa được bao xa, vẫn bị Phong Cẩm Phong ngăn lại, Cẩm Phong là đi theo con đường đá nhỏ bên kia tới, đuôi theo có chút gấp, cản lại, tay vịn cột hành lang thở hắt hắt một lát cho bình thường lại mới tới đây: “Trì ca ca sao thấy ta liền chạy vậy?”

Diệp Trì nháy mắt mấy cái: “Ta đâu có chạy, có chuyện gì sau này hãy nói nhé, hôm nay ta thực có việc gấp.” Nói xong vừa muốn nhấc chân, Cẩm Phong thế nhưng duỗi cánh tay cản lại nói: “Trì ca ca có thể có chuyện gì gấp, đừng nói là vội vã đi Xuân Phong Lâu gặp hồng nhan tri kỷ của huynh nha!”

Nói thế có chút hơi quá, sắc mặt Diệp Trì trầm xuống, nếu không phải nàng là đường muội của Cẩm Thành, làm gì có chuyện cho phép nàng láo xược như vậy, Diệp Trì nhìn hai mắt nàng, bỗng nhiên cười một tiếng nói: “Cả kinh thành người nào không biết, hồng nhan tri kỷ của tiểu Gia một ngày một người, đáng về một tháng không lặp lại, Xuân Phong Lâu đã sớm ngán rồi, nhưng chuyện này có liên quan gì đến muội, muội là thiên kim Hầu phủ lại nghe ngóng chuyện này, nếu truyền ra ngoài không tốt đâu.”

Nói xong cũng không để ý tới nàng, sai bước rời đi, sắc mặt Cẩm Phong khó coi vô cùng, chậm rãi ngồi ở trên ghế hành lang, cả buổi không nói một câu, Nha đầu Hồ Phách trước mặt nàng nhỏ giọng nói: “Cô nương đừng đau lòng, tiểu vương gia đã đi xa rồi.”

Cẩm Phong bực bội nói: “Người nói đã nhiều năm như vậy, tâm tư của ta người nào lại không biết, chỉ có hấn biết rất rõ lại giả bộ hồ đồ, suốt ngày đi theo những thứ phấn son kia, ở bên ngoài làm vậy, lúc nào thì mới dừng lại.”

Hồ phách nói: “Cô nương lời này sai rồi, những kỹ nữ kia cho dù tốt, cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, nô tài không tin, có thể đi vào cửa nhỏ của Định thân vương phủ được, theo nô tài, cô nương không bằng sớm đi cầu lão thái quân, chỉ bằng quan hệ giữa lão thái quân và Thái hậu, cô nương muốn vào Định thân vương phủ cũng không khó.”

Cẩm Phong thở dài nói: “Người cũng thấy rồi đó, hấn không chào đón ta mà.”

“Cô nương không phải hồ đồ rồi chứ, dù sao đi nữa thì hôn sự của tiểu vương gia hấn cũng không làm chủ được, ý chỉ của Hoàng thượng Thái hậu ở trên hạ xuống, tiểu vương gia không chào đón cô nương, có thể làm thế nào, nương nô tài thường nói, nam nhân phải dễ dàng mới tốt, người gả đi, mềm mại dễ dàng, phu thê hòa thuận vui vẻ còn không dễ dàng sao.” Mấy câu nói đã làm Cẩm Phong có chủ ý, đứng lên đi về hướng nội viện của lão thái quân.

Lại nói tới Diệp Trì, vừa bước ra cửa lớn Hầu phủ đã nhìn thấy Đắc Lộ, vội vàng túm tới hỏi: “Thế nào có nghe ngóng được gì chưa, lão nhạc phụ này của ta thích cái gì?”

Đắc Lộc cũng thấy xấu hổ thay cho Gia nhà mình, bất tự còn chưa có trao đổi, đã mở miệng gọi một tiếng lão nhạc phụ, ai không biết còn tưởng tám đời Gia không lấy được nàng dâu.

Biết Gia sốt ruột nên cũng không dám thừa nước đục thả câu, vội nói: “Nô tài tìm hiểu được rồi, từ chỗ tiên sinh bên cạnh hỏi được rồi, nói Thời lão gia thích chữ của cư sĩ Đông Pha, tranh của Vương Cảnh Khanh, Gia chỉ cần dựa theo hai thứ này, sẽ không sợ không thành công đâu, nhưng tiểu nhân lại nghe nói, Thời lão gia có tiếng ngang ngược, sợ người cho dù có tìm đến tặng, ông ấy cũng không nhận đâu.”

Ghi chú:

1. Ngũ tích lục thú: Trên nóc nhà thường có bốn đường dài kéo từ trên đỉnh xuống dưới mái. Ngay dưới chân của bốn cái đường đó thường có đầu rồng đang há mồm nuốt thú. Năm con thú sẽ ngồi xếp hàng theo thứ tự trên bốn cái đường đó. Đây là thần thú trấn tích có ba chức năng quan trọng là: mang lại may mắn, trang trí cho đẹp và bảo vệ tòa nhà. Bởi vì kiến trúc cổ có kết cấu bằng gỗ, thế nên dùng thần thú trấn tích để tránh hỏa hoạn thiên tai. Ngoài ra, hai bên sườn mái nhà có nhiều ngói đan xen vào nhau, cho nên con rồng nuốt thú là dùng để chắn gió, đề phòng nước mưa thấm làm dột. Vừa làm đồ đề trang trí, vừa có hiệu quả bảo vệ gia đình. Năm con thần thú đó là: Đường nghê (Sư tử), đầu ngư (con trâu), hải trãi (lân sư), phượng, áp ngư (một loại cá).

2. Thiết mạo tử vương (铁帽子王) là tên gọi những vương tước thế tập vĩnh thế dưới thời nhà Thanh, Trung Quốc. Thông thường các vương gia truyền tước lại cho con trai mình, nhưng sẽ bị giáng xuống một cấp; chỉ có các Thiết mạo tử vương là được giữ nguyên tước vị khi truyền lại cho con. Tổng cộng có mười hai Thiết mạo tử vương.

Chương 17

Chi liếc một cái, Thời Tiêu liền sững sốt, Thời gia trước khi bị cháy gia cảnh cũng coi như giàu có, cha nàng từ trước đến nay không yêu thích gì khác, chỉ thích sưu tầm quạt và tranh chữ thêu, đặc biệt yêu tha thiết tranh của Vương Cảnh Khanh và chữ của Tô Đông Pha, tổ tiên cũng truyền thừa không ít tranh chữ, nổi danh nhất chính là Vương Cảnh Khanh, Sơn Âm Trần Tích, Tuyết Khê Thừa Hưng, Tứ Minh Cuồng Khách, Tây Tắc Phong Vũ, Tứ Phúc, cũng có thơ của Đông Pha cư sĩ, được cha nàng xem như chi bảo gia truyền mà cất giấu.

Sau khi nhà bị cháy, một nhà ba người may mắn chạy ra được, cha nàng còn muốn hung hăng đi vào cầm bốn bức họa này ra, là nàng và nương hai người dốc sức liều mạng mới ngăn lại được.

Trên mặt quạt này vẽ một vách núi đá thẳng đứng, cây tùng cổ mạnh mẽ vươn cao trong mây mù mờ mịt, đúng là bút pháp của Vương Cảnh Khanh, mà

mặt sau còn đề thơ của cư sĩ Đông Pha. Một thơ một họa, phối với quạt ngọc, sợ ngàn vàng cũng khó mua, thảo nào cha nàng lại quý như vậy.

Bảo bồi quý giá như vậy, làm gì có chuyện tùy tiện nhặt được, Thời Tiêu biết tính tình cha nàng, trước kia khi ông ngoại nàng còn sống, thường than thở nói, cha nàng là tú tài không đầu óc, từ trong ra ngoài toàn cơ bắp, gặp chuyện gì cũng không biết cong cong queo queo một chút, cho nên người ngoài muốn tính toán hẳn cũng cực kì dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu vội hỏi: “Cha nhặt được cây quạt này ở đâu vậy?”

Cha nàng yêu thích không buông tay nhìn chăm chăm vào cây quạt, dường như không nghe thấy lời nữ nhi nói, Thời Tiêu không có cách đành kêu một tiếng: “Cha, nữ nhi hỏi người đó.” Cha nàng mới ngẩng đầu lên: “Là phía dưới cây hòe bên ngoài thư quán, hôm nay cha đi trễ, lúc đi ra, tiên sinh bên cạnh cũng rời đi, chưa đi được mấy bước liền nhìn thấy trên mặt đất có cây quạt.”

Thời Tiêu thở dài: “Cha, cây quạt này ai lại không xem là bảo bối chứ, sao lại đơn giản mất đi, dù có sơ sót thì người nọ chắc sốt ruột lắm rồi, cha không nên cầm về nhà.”

Cha nàng nói: “Cha cũng cho là như thế, cho nên đã đợi ở đó gần nửa canh giờ, cũng không thấy có người tới tìm, mắt thấy trời tối, sợ con sốt ruột, nên mới cầm về nhà, cũng là may mắn của cha, tối hôm nay ngắm cả đêm, ngày mai đi thư quán đợi người bị mất của thêm một lát là được.”

Thời Tiêu gật gật đầu, mặc dù cảm giác chuyện này có chút không bình thường, nhưng cũng nghĩ không ra biện pháp nào khác, đành phải theo lời cha nàng, đi ra ngoài dọn đồ ăn cho ông.

Lão cha nghĩ đến cây quạt, nên chỉ ăn qua loa vài miếng lại vội vàng đi ngắm nữa, Thời Tiêu lắc đầu, dọn dẹp bàn, biết tối nay cha nàng nhất định ngủ không được, liền kéo bắc đèn cẩn thận chuyển ngọn đèn tới gần, ở dưới ngọn đèn vừa đóng để giày vừa nhìn cha nàng.

Đã vài năm không thấy cha nàng vui như vậy, thật ra cha nàng là một người cực kì đơn giản, cho dù người ngoài nói như thế nào, khi nương nàng còn sống cũng không nói cha nàng nửa câu, chỉ biết nhìn cha nàng cười, khi Thời Tiêu còn bé rất hâm mộ tình cảm của cha mẹ, Thời gia không tính là đại trạch, nhưng cũng là thư hương gia truyền, đến thế hệ cha nàng, cũng trôi qua không kém, nhưng cha chỉ có một mình nương nàng, cho dù chỉ sinh được một đứa con gái cũng không nạt thiếp.

Năm ấy không ít người khuyên cha nàng, không vì cái gì khác, cho dù là vì con thừa tự kế thừa hương khói, cũng phải nạp một người vào cửa, nhưng cha nàng vẫn không nghe, về sau những người kia sau lưng đều nói cha nàng là cái đồ tuyệt hậu, khuê nữ lại sớm hứa cho nhà người ta, gia nghiệp Thời gia không biết sẽ rơi vào tay ai, không ngờ cuối cùng một mối lửa đốt rụi hết sạch, hôn sự của mình cũng bị hủy.

Có đôi khi ngẫm lại, Thời Tiêu cũng cảm thấy, có lẽ mình mang mệnh sát, bằng không thì Thời gia đang tốt đẹp như vậy làm sao lại thất bại, nhớ tới những lời kia của mẫu thân Minh Chương, cái dùi trong tay bất ngờ đâm vào đầu ngón tay, đau như kim châm muối xát.

Thời Tiêu thả tay ra, ngậm ngón tay vào miệng, nhìn đèn ngấn người, yên ổn cũng đã nhiều năm rồi, Minh Chương cũng cần phải trở về, biết đã hủy hôn, hẳn sẽ như thế nào, khổ sở một hồi, tìm nàng mấy ngày, sau đó thì sao, nghe theo mẫu thân hẳn, lấy một nữ tử môn đăng hộ đối khác, phu thê cùng nhau, hiện tại có lẽ ngay cả hài tử cũng sinh ra rồi, cuộc sống gia đình hạnh phúc, đâu còn nhớ đến mình.

Thề non hẹn biển, vĩnh viễn không bằng thế sự đổi thay, đây chính là mệnh của nàng, không cưỡng cầu được, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền tới tiếng mưa rơi, giọt giọt tí tách, thực giống như tâm tình của nàng vào lúc này.

Ngày hôm sau, Thời Tiêu lo lắng bèn thu thập theo cha nàng cùng đi thư quán thành Nam, cha nàng đi vào dạy học, nàng thì đứng chờ bên dưới cây hòe lớn nơi cha nàng nói.

Nửa đêm trời đổ mưa, làm rụng xuống không ít hoa hòe, hoa rơi đầy đất, nàng đứng trên mặt đất đầy hoa hòe, mặc một bộ xiêm y họa tiết hoa rơi hơi cũ, tóc đen, khuôn mặt trắng nõn, dung mạo động lòng người, làm Diệp tiểu Gia nhìn đến choáng váng.

Đã lớn như vậy cũng chưa từng thấy nha đầu nào đẹp mắt như vậy, điều này cũng thật sự ứng với câu nói người tình trong mắt tựa Tây Thi, tóm lại, Thời Tiêu ở trong mắt Diệp Trì, nhìn thế nào cũng thuận mắt, cho dù người có nhiều giai nhân khuynh thành, nhưng trong mắt Diệp tiểu Gia, so với nha đầu Thời Tiêu cũng còn kém xa.

Cho nên mới nói, mấy người Cẩm Thành đều nói hẳn mê muội rồi, cho dù không mê muội thì dáng vẻ này của Thời Tiêu cũng làm Diệp tiểu Gia chết mê chết mệt, miệng mở rộng, đôi mắt cũng mở to.

Đắc Lộc nhìn thấy dáng vẻ không có tiền đồ của Gia nhà mình, chỉ ước gì có thể quay đầu trở về, thật xấu hổ muốn chết, làm như từ nhỏ đến lớn chưa từng được thấy nữ nhân, hẳn theo ánh mắt của Gia trái nhìn phải nhìn, bất quá cũng chỉ là một nha đầu nghèo thôi mà, làm gì mà ghê dữ vậy.

Vừa nghĩ tới muốn nhắc nhở Gia một câu, chỉ thấy nha đầu đứng dưới cây hòe liếc mắt tới, Thời Tiêu đợi khoảng một canh giờ, đừng nói người, ngay cả bóng dáng của quỷ cũng không thấy, chợt nghĩ đến chẳng lẽ đây là của trộm cướp, trộm không cẩn thận bị bắt ở chỗ này, nhưng lại lắc đầu, chỗ này trái phải trước sau đều là gia đình nghèo, nếu là kẻ trộm, làm sao tới nơi này trộm cắp được, có trộm sẽ đi chỗ khác trộm, không thì cũng ra khỏi thành chứ đi đến thành Nam làm cái gì.

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, vừa liếc mắt liền nhìn thấy chủ tớ ở đầu hẻm bên kia thò đầu ra ngó dáo dác, vừa nhìn thấy Diệp Trì, trong lòng Thời Tiêu chuyền lòng vòng, chột hiệu vài phần.

Người này quán nàg mấy ngày, từ ngày gặp hấn ở cửa hàng của Phổ gia, liền một đường đi theo nàg, mấy ngày hôm trước là quang gánh của người bán hàng rong, chường quày Tụ Phúc Tường, phỏng đoán những chuyện này đều là hấn dàn dựng.

Theo lí mà nói Thời Tiêu đối với Diệp Trì cũng không có ác cảm quá lớn, cho dù Quyên tử lần nữa nói cho nàg biết, người nợ là thiếu gia ăn chơi trác táng nổi danh kinh thành, Thời Tiêu không còn cách nào khác đành phải xem hấn như một người xấu Thập Ác Bất Xá (10 tội ác không thể tha).

Trong tiềm thức của Thời Tiêu cảm thấy hấn và tên Quách Đại Bảo hèn mọn bỉ ổi không phải cùng một loại, nhưng cũng không thể tính là người tốt, nhất là tính tình bộp chộp buông thả khiến người ta phiền chán.

Thời Tiêu chỉ không rõ, hoa danh bên ngoài của Diệp tiểu bá vương, hồng nhan tri kỷ trong kinh thành đếm không hết, làm sao lại nhìn trúng mình, là nhất thời cao hứng, hay bởi vì trêu chọc làm niềm vui.

Liền nhìn dáng vẻ lăm la lăm lét kia, cây quạt này nhất định cũng là hấn bày ra, nghĩ đến đây, Thời Tiêu bực bội cũng không đánh nhau, vài bước đi tới, đưa cây quạt vào trong ngực hấn, tức giận: “Người thật sự không có chuyện làm sao, tìm chỗ nào khuất khuất tường mà đứng, cách xa nhà ta một chút, ta không có thời gian pha trò với ngươi.”

“Này, nha đầu kia, nói chuyện sao mà...” Trong lòng Đắc Lộc tự nhủ, đây là xem lòng tốt của Gia thành lòng lang dạ thú, không ngờ Gia phí hết tâm tư vừa tốn tiền vừa tốn sức, vậy mà trong mắt nha đầu kia lại thành ăn no rồi việc.

Còn muốn nói gì nữa, nhưng tiểu Gia nhà hấn liếc trừng tới đây, vội vàng ngậm miệng, hậm hực lui về sau hai bước.

Tuy nói nha đầu kia không chừa mặt mũi cho hấn nhưng trong lòng Diệp tiểu Gia vẫn rất cao hứng, cuối cùng hai người đã đối thoại với nhau rồi, hơn nữa, mặt đối mặt, nàg ở trước mặt, chỉ cần mình duỗi tay ra là có thể ôm vào trong ngực, hấn cũng thật muốn làm như vậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt nàg, đành phải nhịn xuống, nhưng trong lòng bàn tay thật sự ngứa ngáy khó chịu quá!

Hai mắt quét trên mặt nàg nhìn qua nhìn lại mấy lần thấy cũng không nhìn đủ, suy nghĩ khi quay về vẽ bức họa treo trong phòng, vừa liếc mắt có thể nhìn thấy, thời điểm không thấy người, ngó ngó bức họa cũng có thể giải khát.

Thời Tiêu thấy hai mắt hấn nhìn mặt mình chằm chằm, không khỏi buồn bực hấn lỗ mãng, cúi đầu xoay người rời đi. Không dễ dàng gì mới đợi được mặt đối mặt nói chuyện như thế này, Diệp Trì làm sao cam lòng thả nàg đi, hai bước

chạy tới ngăn đường nàng lại, nhét cây quạt vào trong ngực nàng: “Đây cũng không phải là đồ của ta, nàng tìm lộn người rồi.”

Thời Tiêu hoài nghi nói: “Thật không phải của người?”

Diệp Trì mở to mắt nói dóc: “Ừ, không phải, bắt quá ta có thể cùng nàng đứng đây đợi, không chừng là ai bị mất đang tìm không ra hẳn là sốt ruột lắm rồi đó.”

Thời Tiêu nhìn hẳn một hồi chợt thần nhiên nói: “Quạt của Vương Cảnh Khanh này khó tìm, theo giá thị trường hôm nay, có thể đáng giá ngàn vàng.”

Đắc Lộc Phía sau nghe xong vội vàng đồng ý nói: “Đúng rồi đó, tiểu Gia chúng ta...” Nói còn chưa dứt lời đã bị Diệp Trì đá một cước: “Cút qua một bên, Gia đang nói chuyện, người có chuyện gì.”

Nhưng đã quá chậm, Thời Tiêu hừ một tiếng, nói: “Dù sao cha ta là ở chỗ này nhật được, nói không chừng là thổ địa gia mất cũng chưa biết chừng.”

Nói xong vút cây quạt xuống dưới chân Diệp Trì, xoay người rời đi.

Diệp Trì gọi vài tiếng, đầu cũng không quay lại mà đi luôn, Diệp Trì buồn bực, quay đầu lại trừng Đắc Lộc, Đắc Lộc sợ tới mức rụt cổ một cái: “Gia, tiểu Gia, nô tài lắm mồm, làm hỏng việc tốt của người, người ngàn vạn lần đừng nóng giận, nô tài đảm đương không nổi, nếu không Gia đập nô tài hai cái cho hả giận đi.”

Mấy câu nói làm Diệp Trì không nữa đáp hẳn: “Tiểu tử người ngược lại học được cái láu lỉnh, chuyện hôm nay người nhớ cho kĩ, lần tới mà làm hỏng chuyện của Gia, Gia không đánh người, mà cắt đầu lưỡi người nhắm rượu, để xem người còn nhiều lời nữa không, cút đi, còn thất thần cái gì, đuổi theo.”

Còn đi theo hả! Đắc Lộc cẩn thận nói: “Gia, hôm nay coi như xong đi! Chúng ta nghĩ cách khác đi, chuyện này không gấp được...” Không đợi hẳn nói xong, Diệp Trì đã đi rồi, Đắc Lộc không có cách, vội vàng vui vẻ chạy theo.

Một đường đi theo Thời Tiêu trở về phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhìn Thời Tiêu đi vào viện đóng cửa, Đắc Lộc nói: “Gia, trở về thôi!” Ai biết tiểu Gia nhà hẳn lên tiếng: “Người đi qua dòm khe cửa xem nàng ở phòng nào, còn không mau đi, chờ tiểu Gia tự mình đi tới hả.”

Đắc Lộc cân nhắc, nếu để cho người khác biết tiểu vương gia Định Thân Vương phủ giữa ban ngày ban mặt đào khe cửa nhà người ta, truyền tới tai Vương Gia, cái mạng nhỏ của mình có thể gặp bất trắc mất.

Nào dám chậm trễ, chạy nhanh như làn khói chạy qua, mới vừa ghé vào khe cửa, còn chưa nhìn thấy rõ bên trong là cái dạng gì, bỗng nhiên cửa mở ra, Đắc Lộc trở mắt, một chậu nước bắn giội ra.

Chương 18

“**G**ia, người còn cười nô tài, nếu không phải người bảo nô tài đi đào khe cửa, nô tài cũng không đến nỗi bị chậu nước bẩn này tạt, tiếc cho quần áo hôm nay nô tài mới mặc lần đầu...” Khuôn mặt Đắc Lộc đau khổ muốn khóc lên, mũ quả dưa trên đầu cũng lệch ra, bên trên còn lủng lẳng hai cây rau, muốn bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu chạt vật.

Diệp Trì cũng cảm thấy chủ tử như hấn cũng có chút không phúc hậu, dừng cười, ho khan một tiếng nói: “Một bộ quần áo thôi mà, đợi trở về Gia bảo châm tuyền phòng làm cho người thêm hai bộ nữa.”

Đắc Lộc nghe xong hơi có chút vui, lại nghe câu nói sau của Gia, cả người liền không khỏe, Gia nhà hấn ghé sát vào hấn nói: “Đắc Lộc, người nói nàng dâu nhỏ này của Gia có phải có cá tính quá hay không, nhìn yếu ớt mỏng manh, một chút thiệt thòi cũng không chịu, người nói nàng nghĩ như thế nào mà lại giội cho tiểu tử người một chậu nước bẩn vậy...”

“Gia...” Đắc Lộc kéo dài thanh âm, vẻ mặt đau khổ nhìn Diệp Trì như nhìn kẻ thù, Diệp Trì phát phát tay: “Lòng dạ hẹp hòi, chẳng phải nàng dâu của Gia giội có chậu nước sao, trời nóng mà người được mát mẻ như vậy, được rồi, Gia không nói nữa.”

Đắc Lộc giơ tay áo lên lau mặt: “Tiểu Gia của ta ơi, nếu người thật có thể lấy cô nương kia về phủ, cho dù nô tài bị mười chậu nước bẩn cũng không có gì, chỉ sợ cuối cùng việc không thành, nô tài đây không phải chết oan uổng sao.”

Diệp Trì nghe xong lông mày dựng lên: “Muốn ăn đòn phải không, Gia còn chưa ra tay, người đã nói mấy lời xúi quẩy rồi, tính tình tiểu Gia người không biết à, ta đã nhìn trúng rồi, con mẹ nó ai dám đoạt vợ với ta, tiểu Gia giết chết cả nhà hấn.”

Đắc Lộc rụt cổ một cái, nào dám nói gì nữa, tính tình của tiểu Gia nhà hấn cũng không phải là đùa, nếu thực sự náo loạn lên ai cũng chịu không nổi, nhưng vị cô nương kia, hấn nhìn sao cũng thấy không giống với dáng vẻ mà Gia thích, ánh mắt Gia so với Quách Đại Bảo thì cổ chấp hơn một chút, nếu Gia muốn cứng rắn tranh đoạt, cùng lắm là bá vương ngành thượng cung, nhưng hết lần này tới lần khác không biết tiểu Gia nhà hấn bị trúng gió độc gì, một lòng một dạ muốn người tình ta nguyện, theo Đắc Lộc thấy, đợi nha đầu kia cam tâm tình nguyện, đời này cũng không đùa.

Càng đừng nói, bên cạnh còn có một nha đầu hung hấn giúp đỡ, nha đầu hung hấn bán rượu thế nhưng đối với Gia một chút ấn tượng tốt cũng không có, không chừng còn nói gì đó với nha đầu kia, cho dù cuối cùng nha đầu kia có thật lòng cảm động gật đầu với Gia, còn có cửa ải của Vương Gia, Vương Phi, lão Vương Phi nữa, ngay cả thông qua những chuyện này thì bên trên còn có Thái hậu Hoàng thượng, tiểu Gia thật muốn lấy nha đầu kia vào cửa, sau này phiền phức còn lớn hơn.

Nghĩ đến đây, Đắc Lộc cũng phát sầu thay Gia nhà hấn, còn Diệp Trì xưa nay theo đuổi nguyên tắc thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, một chút cũng không buồn, nghĩ đến hôm nay nha đầu kia thấy mình, mắt to lóe sáng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, sao mà xinh đẹp quá đi, còn có tóc đen dày óng ả, thắt bím đuôi sam thả trước ngực, bím tóc được cột bằng dây cột tóc họa tiết hoa rơi, thật muốn sờ thử một chút.

Thật ra thì chính Diệp Trì cũng thấy mới mẻ, cho dù là lúc vừa mới khai trai, nhìn thấy nhiều nữ nhân xinh đẹp cũng không ngứa ngáy tới như vậy, không biết sao vừa thấy nha đầu kia, từ trong đầu ra ngoài liền thích như thế, Diệp Trì suy nghĩ nhanh chóng lấy về nhà, mỗi ngày hấn chải tóc cho nàng, tết tóc, vẽ lông mày cho nàng, mặc quần áo cho nàng, mang giày, cái gì cũng không cho nàng làm, chỉ việc ngồi đó để mình yêu thương thôi.

Nhưng lúc nào mới có thể lấy về đây, nha đầu kia thấy mình cũng không hòa nhã, chuyện hôm nay nha đầu kia nhất định sẽ nói cho cha nàng biết, cũng không biết ngày mai nàng có ra đây nữa không, nếu nàng không đi ra, ngày mai sẽ không gặp, vừa nghĩ không gặp, trong lòng Diệp Trì liền cảm thấy vắng vẻ.

Vừa mới đi tới đầu phố còn chưa tới cửa Vương phủ, từ thật xa đã nhìn thấy Song Phúc cùng với một người mặc quần áo và trang sức thái giám đứng ở bức tường, không ngừng nhìn qua hướng này.

Trông thấy Diệp Trì, Song Phúc vội vàng chạy vội tới, không đợi Diệp Trì xuống ngựa liền nghênh đón nói: “Tiểu Gia của ta, người lại đi đâu vậy, nô tài tìm người hơn nửa ngày rồi.” Nói xong liếc Đắc Lộc: “Cái tên này, theo Gia đi đâu cũng không biết lưu lại một câu, trong phủ có việc gấp cũng không biết tìm người ở đâu, trở về bẩm với Vương Gia, một hồi đánh cho người không chạy được luôn.”

Đắc Lộc cảm thấy hấn so với Đậu Nga còn oan hơn, hấn có trêu ai ghẹo ai đâu, tiểu Gia đi nơi nghiêm chỉnh không mà, mấy ngày nay chẳng phải đi dạo quanh phố nhỏ Tinh Thủy vây lấy nha đầu kia sao, chuyện này hấn cũng không dám nói lại đâu, nếu để Vương Gia biết, làm hỏng chuyện tốt của Gia, không đợi Vương Gia đánh gậy xuống, tiểu gia nhà hấn đã một cước đạp hấn chết rồi.

Song Phúc chẳng muốn nhìn cái đức hạnh xúi quẩy của hấn, vội vàng nói với Diệp Trì: “Tiểu Gia người nhanh đi vào thay xiêm y đi, Hoàng thượng tuyên người đây, Hải công công chờ hơn nửa ngày rồi.”

Diệp Trì quét mắt phía sau Lưu Hải, trong lòng tự nhủ vạn tuế gia đang êm đẹp sao lại nhớ tới hấn, xuống ngựa nói với Lưu Hải: “Hải công công mấy hôm nay sao không thấy, đôi cua mai xanh hôm kia thế nào rồi?”

Lưu Hải trước tiên thi lễ mới nói: “Tiểu vương Gia người cũng đừng hỏi cua mai xanh nữa, vạn tuế gia chờ ngài đến sót ruột rồi, sai người thúc giục ngài trở về, nếu không thấy người, cái mạng già này của nô tài sẽ không giữ được nữa,

người nhanh theo lão nô tiến cung đi.” Trong lòng Diệp Trì mặc dù nghi ngờ, rốt cuộc cũng không dám chậm trễ, đi vào thay đổi xiêm y đi theo Lưu Hải.

Sùng Nhân Đế là một Hoàng Đế chăm chỉ, trời sanh là mệnh Đế Vương, dăng cơ mười năm, thiên hạ đại trị, quốc thái dân an, cũng không lười biếng chút nào, mỗi ngày kiên trì giờ dần thức dậy, giờ mao vào triều, hạ triều mới truyền đồ ăn sáng, ăn đồ ăn sáng, gọi sư phụ đến luyện quyền cước, ăn trưa, nghỉ một giấc, thức dậy xem tấu chương, gọi quan viên lục bộ đến ngự thư phòng nghị sự.

Trước bữa tối gọi sư phụ dạy cỡi ngựa bắn cung, ở trường ngựa luyện cỡi ngựa bắn cung, buổi tối tiếp tục xem tấu chương, đến trống canh một, mới gọi tần phi thị tắm, mà tần phi thị tắm này cũng không phải mỗi ngày mỗi gọi, trong một tháng chỉ gọi mười ngày, ngoại trừ ngày mười lăm ở chỗ Hoàng Hậu, Tần phi còn lại, kính sự phòng cũng không cần đệ trình bài tử, lần lượt luân phiên xuống, mưa móc đồng đều, không thiên vị, nếu có tâm tư giở trò xấu, vậy thì cầu Thần Phật phù hộ đừng trở mình, nếu thực trở mình, đừng nói đời này không còn thấy Hoàng Thượng, khi gây chuyện không tốt thì lão tử nương ca ca huynh đệ trong nhà mình đều được may mắn đi theo.

Lúc Sùng Nhân Đế vừa dăng cơ, một hồi rối loạn, đợi Sùng Nhân Đế giải quyết xong chuyện triều đình đại sự lại ra tay xử lý hậu cung gọn gàng, mười năm sau, liền không có một ai dám hó hé.

Diệp Trì vốn không để ý tới những điều này, nhưng ít nhiều cũng biết được một chút, theo Diệp Trì thấy, cuộc sống này của Hoàng Thượng trôi qua không còn tí sức lực nào, nói thật dễ nghe, cửu ngũ chí tôn, quần lâm thiên hạ, cái rắm á, cả ngày phải dùng tâm nhãn đối phó với đám thần tử kia, bản thân mệt chết không nói, trở lại hậu cung còn phải ứng phó nhiều nữ nhân như vậy.

Đừng nhìn phi tần hậu cung nhiều như vậy, lại không có người nào chiếm được trái tim Hoàng Thượng, ngay cả Hoàng Hậu cũng vậy, hấn thể nhưng đã nhìn thấy hình thức Đế hậu ở chung một chỗ, cùng với quân thần không có gì khác nhau, phu thê giống như vậy, cuộc sống như thế thì có ý nghĩa gì, nói theo kiểu bất kính mà nói, cuộc sống này của Hoàng Thượng trôi qua còn không thoả mái bằng hán tử bày quầy bán hàng bên đường.

Cho nên Diệp Trì có thể không vào cung sẽ không tiến cung, trong cung nhiều quy củ, gò bó khắp nơi, hấn chịu không được, nhưng hấn không vào cung Hoàng Thượng cũng không không tha, cách mười ngày nửa tháng nếu không nhìn thấy hấn, liền sai Lưu Hải đi Định thân vương phủ tìm người, vì vậy, Diệp Trì vừa thấy Lưu Hải ở trước cửa Vương phủ, liền biết Hoàng Thượng lại tìm hấn rồi, nhưng lúc này có vẻ như bất thường, năm ngày trước mình mới cùng Hoàng Thượng luyện cỡi ngựa bắn cung cả buổi, sao hôm nay lại tuyên hấn.

Diệp Trì đi theo Lưu Hải đi vào Càn Thanh Cung, đi đến bên ngoài Ngự Thư Phòng, Diệp Trì kéo Lưu Hải một chút nhỏ giọng nói: “Hải công công nói nhỏ

với ta đi, rốt cuộc có chuyện gì vậy, Hoàng Thượng vội tuyên ta tiến cung như vậy.”

Lưu Hải vừa muốn nói gì, chợt nghe bên trong Sùng Nhân Đế nói: “Còn không lần tới đây cho trẫm, muốn trẫm tự mình đi ra ngoài mời ngươi sao.”

Lưu Hải mím môi cười một tiếng nói: “Tiểu vương Gia, vạn tuế gia chờ đến sốt ruột rồi, người nhanh vào đi thôi!”

Diệp Trì gãi gãi đầu, bước chân tiến vào, Diệp Trì mỗi lần từ Ngự Thư Phòng trở về đều không thoải mái, nhìn một dãy giá sách trong phòng, liền đau đầu, lại nhìn trên kệ đầy ắp kính sử tử tập, lập tức đau đầu nhức óc.

Cái bệnh này của hắn, do lão Vương Phi nhà hắn kể lại, đây là lão gia tử nhà hắn ép hắn đọc sách đến phát bệnh, hề nhìn thấy sách liền đau đầu, Hoàng Thượng cũng biết tật xấu này của hắn, mấy năm nay tuyên hắn phần lớn là ở võ đường, đã nhiều năm chưa đến Ngự Thư Phòng rồi.

Diệp Trì càng cảm thấy hôm nay không đúng, không giống như là tuyên hắn đến luyện quyền, đừng nói là chuyện của Quách Đại Bảo đã đâm thọt tới ngự tiền, liền đi vào quỳ xuống dập đầu.

Sùng Nhân Đế đang dựa vào gối trên giường gạch đọc sách, vừa thấy hắn đi vào, để sách trong tay xuống nói: “Ngươi còn vội vàng hơn trẫm vậy, sáng sớm bảo Lưu Hải đến tìm ngươi, đến lúc này mới đến, mau nói trẫm nghe một chút, vội vàng đi làm chuyện đúng đắn rồi hả?”

Diệp Trì nhìn khắp nơi, Sùng Nhân Đế biết toan tính, phát phát tay, cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh khom người lui ra ngoài, đợi trong phòng không có người khác, Sùng Nhân Đế mới liếc mắt hắn một cái nói: “Được rồi, đứng lên đi, trong phòng cũng không có người, quỳ cho ai nhìn.”

Diệp Trì nhảy lên, cười hi hi nói: “Vẫn là Hoàng Thượng thương ta hơn lão gia tử cố chấp nhà ta nhiều, thân đệ hôm kia có một thanh đao sùng trâu, gọi là Tê Ngưu Giác hôm nay vội vàng nên quên mang đến, trở về ta bảo Đắc Lộc đi một chuyến nữa.”

Sùng Nhân Đế trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đao chích, tiểu tử ngươi trẫm còn không biết, bình thường chỉ từ chỗ của trẫm vợ vét thứ tốt đem về, không thấy ngươi ra bên ngoài lấy, hôm nay là thế nào, có phải biết mình gây họa, trước dùng đao sùng trâu để chặn miệng trẫm.”

Lời này nghe xong, Diệp Trì liền hiểu, thực đúng như mình đoán, đích thị là Quách Đại Bảo phủ Thị Lang náo loạn, ngược lại nhìn không ra, Quách Thị Lang giả nghiêm chỉnh kia, đối với nhi tử hời Quách Đại Bảo này cũng rất để tâm, chạy đến chỗ Hoàng Thượng cáo trạng.

Tuy nói đoán, cũng phải giả ngu, nghĩ đến đây, Diệp Trì nhảy mắt mấy cái: “Đúng là từ chỗ Hoàng Thượng được không ít thứ tốt, quay về cũng tự kiểm

điểm bản thân, có được đao sừng trâu, liền nhớ tới Hoàng Thượng, người nói như vậy là oan uổng thân đệ rồi, thân đệ là một lòng một dạ nịnh nọt Hoàng Thượng mà.”

Lời này gian xảo, Sùng Nhân Đế cho hắn có chút tức giận, gật đầu nói: “Vậy ngươi nói một chút, cánh tay của công tử Thị Lang phủ là như thế nào bị cắt đứt, chẳng lẽ đang yên đang lành tự mình cắt thành hai khúc, nói là hắn gãy xương, tiểu tử ngươi bớt liếc mắt với trẫm đi, nói thiệt cho ngươi biết, hôm nay Quách Khánh Lâm ở trước mặt trẫm tố cáo ngươi, nói ngươi vô cớ bẻ gãy xương cánh tay con của hắn, còn ném gia nô của hắn xuống sông, hôm nay vẫn chưa tìm được người, muốn trẫm cho hắn công đạo, ngươi nói cho trẫm, vụ án cắt đứt này...”